12/06/2020

Έτοιμος ο βίος του Αγ. Πορφυρίου για τα παιδιά της Βουλγαρίας

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Βουλγαρίας

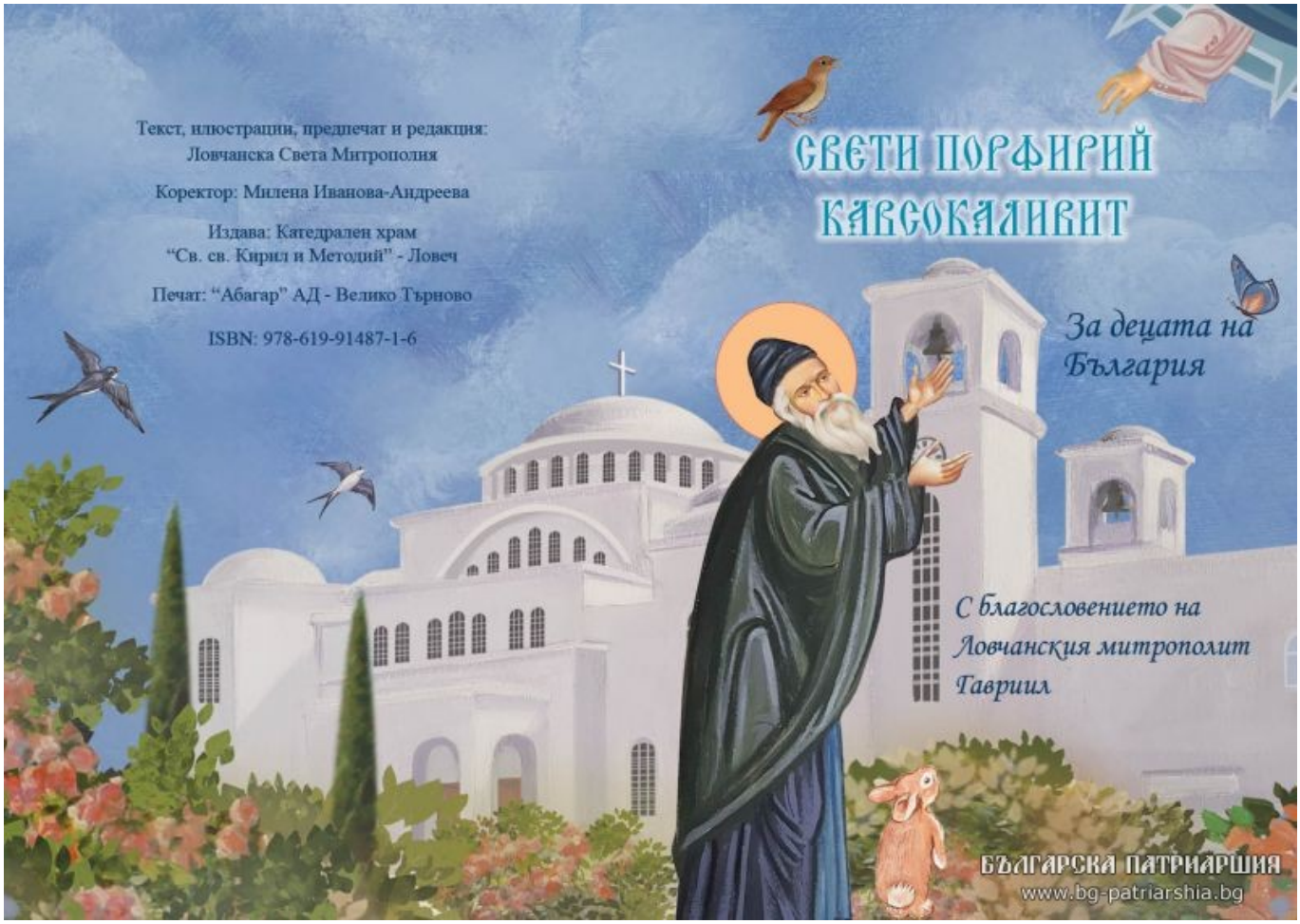

Έτοιμο να κυκλοφορήσει είναι το παιδικό βιβλίο για τον Άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη στη Βουλγαρία. Η έκδοση αυτή συμπεριλαμβάνεται στη σειρά "Για τα παιδιά της Βουλγαρίας" που αποτελεί πρωτοβουλία της Ιεράς Μητροπόλεως Λόβετς.

Το βιβλίο αυτό μιλάει για τη ζωή και τα θαύματα του Αγίου Πορφυρίου, τα οποία είναι επιλεγμένα από το συναξάρι του Αγίου επιλεγμένου αγγείου του Αγίου.

"Αγαπημένος, γνωστός και στις προσευχές όλων των πιστών, ο Άγιος Πορφύριος εξακολουθεί να αποτελεί στήριγμα και βοήθεια για τον λαό του Θεού", αναφέρει η σχετική ανακοίνωση της Μητροπόλεως.

Δείτε εικόνες από το βιβλίο:

ДЕТСТВО. СИНОВНА ГРИЖА

Гърция на остров Евбея има едно село – Агиос Йоанис. В това село се родил свети Порфирий. Родителите му били вярващи хора и имали пет деца, но поради крайна бедност, за да издържа семейството, баща му бил принуден да замине да работи в Америка.

Наложило се свети Порфирий от малък да помага във всичко на майка си. Той поливал градината, дърветата, пасял животните в планината. Успял да завърши само първи клас на началното училище, но бил много любознателен. Веднъж, едва сричайки, той прочел житието на свети Йоан Колибар[1], който на дванадесет години тайно напуснал дома на родителите си и отишъл в манастир. Дотогава свети Порфирий не знаел нито какво е монах, нито какво е манастир, а сега, като прочел за този светец, в сърцето му се разгоряло желание да му подражава. Но бил още малък и трябвало да помага на майка си. Искал да се грижи за нея и във всичко я слушал.

Когато навършил седем години, тя го изпратила да работи в един магазин в главния град на острова – Халкида. Там продавали всичко: вишгчета, ключалки, захар, ориз, кафе.

[1] Преподобни Йоан Колибар се подвизавал през първата половина на 5. век.

ПЪТЯТ КЪМ СВЕТА ГОРА

След две години свети Порфирий се преместил в пристанищния град Пирея да работи в бакалницата на един свой роднина. Там имало всякакви стоки и дори заведение, така че клиентите не само пазарували, но и често сядали да се хранят. Един ден дошли двама души и се заговорили:

– Наистина ли си ходил на Света гора? – попитал единият.

– Да, напуснах родния си край и отидох там.

– За да станеш монах?

– Това беше желанието ми, но не намерих смелост да остана и се върнах обратно в света, и върху мен се стовариха хиляди грижи и неприятности. На Света гора има свети хора, които обичат Бога и живеят в пост, молитва и подвизи. Колко хубаво беше там! Съжалявам, че не останах...

Сърцето на момчето затуптяло: „Дали на Света гора пускат деца? Но аз нямам пари, а и как ще оставя майка си?“.

Лицето му помръкнало. По цели дни той мислел какво да направи. Два пъти се качвал на кораба с намерението все някак да стигне до Света гора, а после се разколебавал и с друг кораб се връщал обратно у дома. Вкъщи плачел и се молел с молитвите, които знаел от баща си. Желанието му да стане монах растяло, съзрявало все повече и повече с всеки изминал ден, докато накрая се обърнало в пламенна жажда на душата.

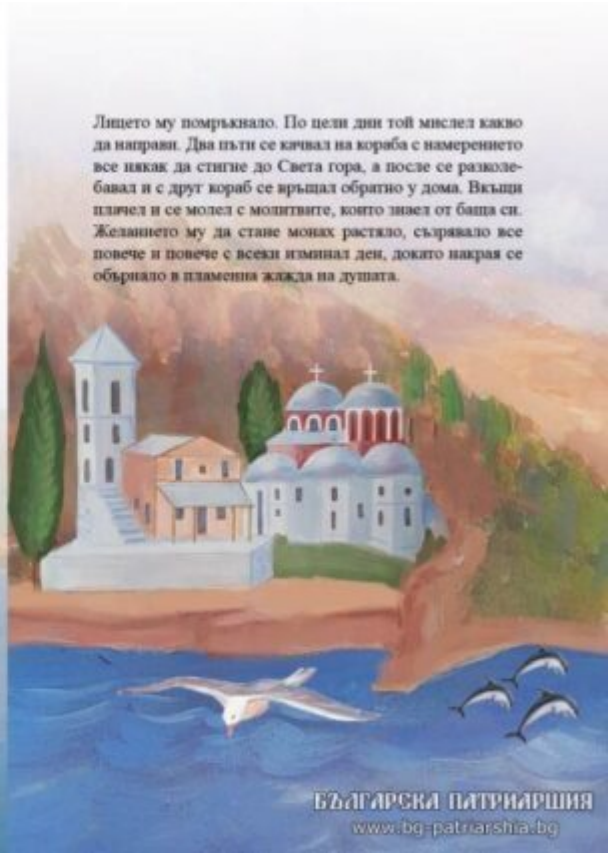

Накрая, един ден твърдо решил да замине. Купил си тайно билет и се запътил към пристанището. Казал си: „Ако Бог благослови, ще се изпълни желанието ми".

На кораба започнали да се качват монаси. Момчето ги гледало с възхищение. По някое време един висок възрастен монах се приближил до него и го попитал:

– Къде отиваш, чедо?

– Отивам на Света гора.

– И какво ще правиш там?

– Ще работя.

– Ела при мен, аз живея с брат ми в един скит – предложил монахът. – Заедно ще славим нашия Господ Иисус Христос! Какви книги обичаш да четеш?

– За Христос, за Пресвета Богородица, житието на свети Йоан – отговорил срамежливо свети Порфирий. – Не съм много начетен.

– Е, тогава идвай с мен! При нас има работа. Може и монах да те направим! Само че на Света гора не приемат малки деца, но ти не се плаши! Бог ще помогне – Той вижда, че Го обичаш и искаш да Му служиш.

Момчето истински се зарадвало.

И наистина, макар по пътя да срещнали препятствия, те благополучно стигнали на Света гора.

Това било велико чудо на Божия промисъл.

ПОСЛУШНИК

Когато отишъл на Света гора, свети Порфирий бил само на дванадесет години. Там той започнал нов живот. Под възглавницата си пазел малка икона на Пресвета Богородица, която сутрин и вечер целувал. С молитва се обръщал към Божията Майка, каквото и да се случи.

Още на първата нощна служба свети Порфирий замрял от удивление. Църквата била пълна с монаси, по иконите се разливала светлина, кандилата горели, молитвеното пеене се носело умилително сред неземната красота на нощта. Той не знаел къде се намира – на земята ли, или на небето. И странно! На другия ден, вместо да се чувства изморен, бил необикновено бодър.

Но скоро започнала да го мъчи мисълта за родителите му. Какво ли правят те сега? Нима той няма повече да ги види? Момчето загубило апетит. Лицето му бледнеело.

Един от монасите, с които живеел, забелязал това и го попитал:

– Какво ти е, чедо мое?

– Измъчва ме мисълта за родителите ми – признал послушникът, като си спомнил, че такава мъка никога имал и неговият любим светец – свети Йоан, когато напуснал родния си дом и отишъл в манастир. Бесовете му нашепнали тези мисли, за да го откажат от подвига му. И какво направил свети Йоан – веднага разказал всичко на своя духовен наставник.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

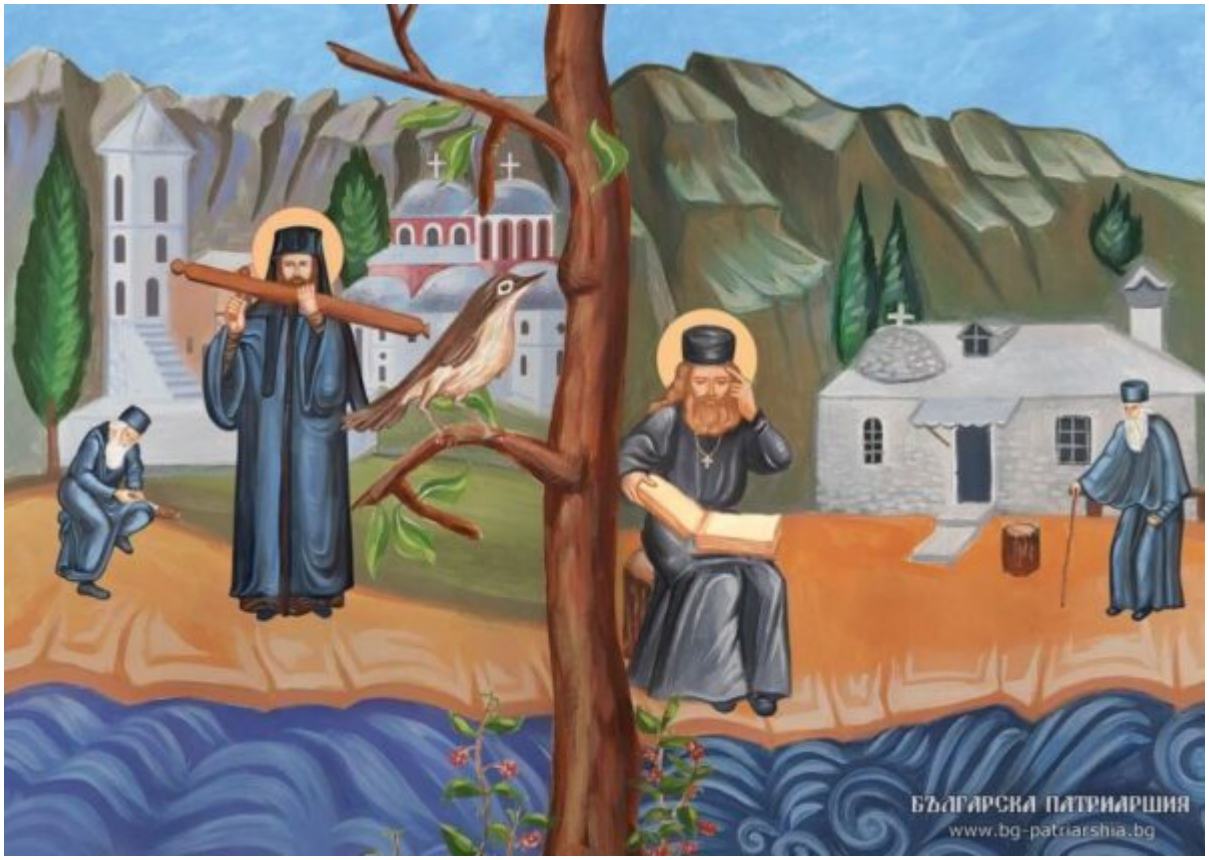

– Приятно ми е. Аз съм отец Порфирий – засмя се той.

Ефи истински се зарадвала. Тя изпитвала огромна благодарност към своя благодетел.

В МАНАСТИРА НА СВЕТИ НИКОЛАЙ

Мечтата на свети Порфирий била да построи манастир. И докато търсел подходящо място за строежа, той попаднал на една изоставена стара обител с църква, посветена на свети Николай. Свети Порфирий вярвал, че самият свети Николай го е довел на това място, и решил да се премести там заедно с родителите и сестра си. Те засадили дръвчета: орехи, джанки, круши, ябълки, праскови, и черпели вода от близкото изворче.

Много хора поемали по черния път, за да се срещнат със свети Порфирий. Някои отивали на изповед, други – за съвет, а трети търсели изцеление. Той им казвал:

„На земята няма да останем завинаги. Целта ни е вечният живот. Затова трябва непременно да се подготвим".

„Бъдете като скали. Нека всички вълни да се разбиват във вас, вие стойте непоколебимо... Който се безпокои, се разболява".

„Когато човек не живее с Христос, се отчайва, смущава се и тялото му също се разболява. Затова трябва първо да се грижим за душата си".

Една вечер, след като у дома всички се нахранили и легнали да спят, свети Порфирий и сестра му станали и тайно отишли в църквата. Затворили вратата и дълго време се молели. После се върнали в килията, където майка им ги чакала будна.

– Къде ходихте, деца? Мислите, че не разбрях ли? Видях светлина да слиза от небето и да прониква в църквата. Гледах и не можех да сдържа сълзите си...

Свети Порфирий привел много хора в истинската вяра и никога не мислел за себе си, но един ден внезапно усетил силна режеща болка в гърдите. Получил сърдечен удар. Лекарите помислили, че е умрял, и тръгнали да го приготвят за погребение, когато внезапно той се изправил жив и здрав пред очите им. По-късно разказал, че след удара душата му се издигнала нагоре и в един момент той срещнал свети Архангел Михаил и го помолил да живее още време, за да може да се покае. Така той бил върнат на земята.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

ДАР ОТ БОГА

Свети Порфирий живеел незабележимо, скривал своя подвиг от хората и никога не мислел, че е достоен за каквито и да е дарби. Заради пълното му послушание към духовните му наставници, Бог му дал това, което дава на много малко хора в света.

Това станало на Света гора, когато свети Порфирий бил още съвсем млад. Една сутрин той отишъл в църквата рано и седнал под една стълба да се помоли. По някое време вратата на храма се отворила и вътре влязъл висок възрастен монах. Той внимателно се огледал и като се уверил, че наоколо няма никого, започнал да прави земни поклони и да казва: „Господи Исусе Христе, помилуй ме! Пресвета Богородице, спаси ни!". И станало нещо тайнствено: духовните дарования на този монах се предали на свети Порфирий.

След малко в централния храм започнало богослужението. Всички монаси се причастили. Свети Порфирий също се причастил. Благодатта го изпълнила и той не можел да сдържи сълзите си. Имал чувството, че ще полети. Излязъл от църквата, изкачил се високо в планината и като гледал чистото синьо небе, безкрайното море, дърветата, птиците, с разперени ръце от все сърце викал: „Слава Тебе, Боже наш! Обичам те, Христе!".

Свети Порфирий получил от Бога и дар на прозорливост. Той знаел, че Бог му е дал този дар само за да помага на хората. Когато те идвали при него за помощ и съвет, той знаел мислите им, виждал греховете им, можел да опише места, където никога не е ходил, и без да е лекар, можел да разбере от какво е болен някой човек.

БЛАГОДАТЕН НАСТАВНИК

Веднъж един млад човек от Атина бил поканен от своя професор да продължи образованието си в Америка и да остане да работи там. Очаквала го блестяща кариера в известен университет. Трябвало само да научи английски език.

Развълнуван, той отишъл да съобщи новината на свети Порфирий. По пътя си представял бъдещия си успех.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

Православната църква е земният рай. В нея е спасението. Когато слушаме Църквата, слушаме Христос. Християнинът трябва да предава себе си изцяло в Божиите ръце – да е смирен и да има чисти мисли. Само тогава той успява в духовната борба и дяволът няма власт над него. Казвайте: „Господи Исусе Христе, помилуй ме" и гонете от себе си всеки лош помисъл. А на дявола не обръщайте внимание и той ще се махне, защото е горделив и надменен. И адът, и сатаната, и грях – предупреждавал светецът – всичко това са реални неща. Демоните са хитри и лукави и крият хиляди клопки. Но аз искам да обикнете Христос и да не се боите от злото.

Така свети Порфирий учел духовните си чеда.

Веднъж светецът отишъл на поклонение на Гроба Господен. Като се върнал от там, донесъл един пакет, от който излизало чудно благоухание. Вътре имало дървен, фино резбован кръст.

Отишъл в олтара на църквата, разгърнал пакета, извадил кръста и три пъти бавно се прекръстил с него.

Допрял чело до светинята, а после я подал на свой духовен син.

– Знаеш ли какво държиш в ръцете си?

– Не, отче.

– Ти държиш част от Честния Животворящ Кръст – дървото, до което се е докосвало самото Тяло на Бога. Дървото, полято с кръвта на нашия Христос, възкресяващо мъртви и изгонващо легиони демони. Бог ти даде велик дар!

Младият човек взел кръста и когато у дома се помолил пред него, усетил прилив на здраве и сили. Това укрепило вярата му и оттогава той винаги го носел със себе си. Благодатта му помагала по време на изпити и при всякакви начинания.

Свети Порфирий много обичал животните. Той имал говорещ папагал, от който първите стопани се избавили, заради злия му нрав. С много търпение смиреният

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

Момичето се успокоило, но решило все пак да поиска и мнението на лекар. Лекарят потвърдил страшната диагноза.

На следващия ден болната отишла при свети Порфирий, който, изненадващо как, вече знаел за срещата с лекаря.

– Чаках те да дойдеш, но ти не ми повярва! – казал той. – Какво установиха лекарите?

– Най-лошото – рак! – отговорило момичето и заплакало.

– Защо плачеш? Не помниш ли какво ти казах? Нима ракът е по-силен от Бога?! Чрез Бога „живеем и се движим, и съществуваме"[2]

[2] Вж. Деян 17:28 – бел. ред.

Свети Порфирий се помолил, прекръстил болното място и болестта отстъпила.

Друг път свети Порфирий изцелил нямо дете. Той се помолил, поръсил челото на детето със светена вода и за радост на всички присъстващи, детето проговорило.

Едно лято в края на юни в Атина стотици хора станали жертва на горещините. В горите лумнали пожари. По радиото и по телевизията предупреждавали да не се излиза навън.

В най-силния пек повикали една лекарка да помогне на малко дете, пострадало от топлинен удар. То било в тежко състояние.

Мъжът на лекарката я закарал на адреса, където била повикана, и решил, докато тя се опитва да спаси детето, да я изчака под сянката на едно дърво. Въздухът обаче бил толкова нагорещен, че за минути нагрявал тялото и затруднявал дишането. Лицето на човека се зачервило и той намислил да се скрие в колата, но там било още по-горещо. Изведнъж съвсем отмалял – толкова, че вече не можел да се вдигне от седалката. И кой да му помогне? Градът бил като обезлюден. Всички хора се били изпокрили по домовете си.

С последни сили той се помолил на свети Порфирий и почувствал прилив на сили. Постепенно се съвзел и бил поразен от чудото. Жена му оказала спешна помощ на детето, а свети Порфирий – на него!

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

Спешна помощ свети Порфирий оказал и на едно момиченце, с което се случило ужасно нещастие. То пострадало при катастрофа. От загубата на кръв изпаднало в безсъзнание и трябвало да бъде оперирано спешно в болницата в Атина.

Родителите му едва не се отчаяли. С последни сили те молели Бог да помогне.

Съобщили за това на отец Порфирий, а той спокойно отвърнал:

– Ще се помолим на Бог да помогне на детето да оздравее.

По молитвите му то не само оздравяло, но пораснало, после се оженило и имало две деца, точно както казал свети Порфирий.

***

Всички тези дарове свети Порфирий получил заради своето смирение, с което той се подвизавал с всички сили, за да отсече потока от страсти и Христос да се всели в сърцето му.
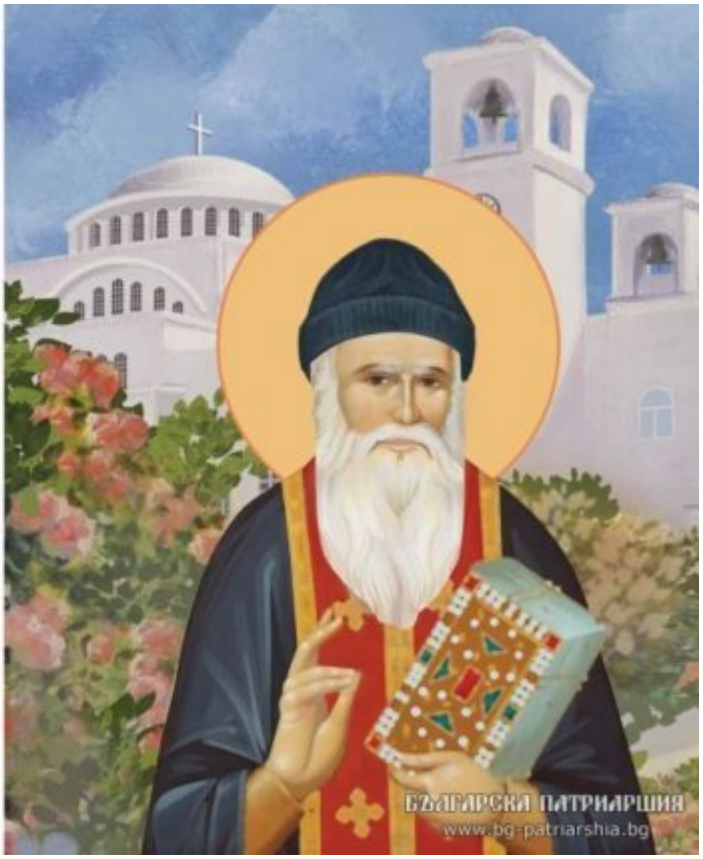
Той почитал и слушал родителите си, следвал съветите на духовните си наставници, не осъждал, търпял болести, скърби, постел и се молел. Както дете гледа към родителите си, за всички свои грижи той се обръщал към Христос. Така умножил благодатта, която Бог му дал при Светото Кръщение, и спасил душата си и сега помага на всеки, който търси неговата помощ.